

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs

Aan de Vaste Commissie van Financiën uit de
Tweede Kamer der Staten-Generaal
mr. R.F. Berck
Postbus 20018
2500 EA DEN HAAG

Amsterdam, 5 oktober 2005

Betreft: NOB commentaar op het wetsvoorstel “Wijziging van enkele belastingwetten (Belastingplan 2006)”, Kamerstuknummer 30 306

Geachte leden van de Commissie,

De Nederlandse Orde van Belastingadviseurs (hierna: *de Orde*) heeft met belangstelling kennisgenomen van het wetsvoorstel Belastingplan 2006, en ziet daarin aanleiding tot de volgende reactie.

1 Inkomstenbelasting

1.1 Tonnageregeling

a. Kabelleggers en kraanschepen

In het Belastingplan 2006 worden wijzigingen voorgesteld die de tonnageregeling in overeenstemming moeten brengen met de EU-richtsnoeren betreffende staatssteun voor het zeevervoer. Tevens is in het voorstel van wet aandacht besteed aan de concurrentiepositie van het Nederlandse zeevervoer. Uit de toelichting blijkt dat de Nederlandse regering een afwijzende reactie van de Europese Commissie heeft ontvangen aangaande de uitbreiding van de tonnageregeling die is opgenomen in de wet ‘Overige fiscale maatregelen 2005’. Uit die reactie van de Europese Commissie zou blijken dat de afwijzing gebaseerd is op de omstandigheid dat kabelleggers en kraanschepen geen vervoersdiensten over zee kunnen leveren. De Orde is evenwel van mening dat kraanschepen en kabelleggers wel degelijk zeevervoersdiensten leveren. De activiteiten van dergelijke schepen kunnen namelijk worden gesplitst in een vervoersfunctie en een niet-vervoersfunctie. Een dergelijke splitsingsmogelijkheid zou aansluiten bij de overweging in de richtsnoeren dat baggerschepen vervoersdiensten kunnen uitvoeren indien zij opgebaggerd materiaal over volle zee vervoeren. Daarnaast is nog van belang dat de tonnageregeling van het Verenigd Koninkrijk wel open staat voor kraanschepen en kabelleggers voor zover die schepen vervoer verrichten dat nodig is voor andere diensten op zee. De Orde dringt erop aan dat deze aspecten onder de aandacht worden gebracht van de Commissie bij de vervolgbesprekingen over de uitbreiding van de Nederlandse tonnageregeling.

N | O | B

b. Scheepsmanagementactiviteiten

De Orde is verheugd over het voorstel de tonnageregeling uit te breiden tot scheepsmanagementactiviteiten, zoals het technische- en bemanningsbeheer. Bij de Orde komt de vraag op waarom aan commercieel beheer niet dezelfde voorwaarden worden gesteld als aan scheepsmanagement. De Orde doelt hierbij op het vereiste dat ingeval van commercieel beheer de belastingplichtige een of meer schepen in (mede-)eigendom, dan wel in rompbevrachting dient te houden. Het laten vervallen van deze eis is conform de ratio van de EU richtsnoeren, waarin zelfs wordt aangegeven dat de terugkeer van commercieel beheer naar de EU moet worden bevorderd. Nu bovendien het economische belang van commercieel beheer aanmerkelijk groter is dan het economische belang van technisch- en bemanningsbeheer, is de Orde van mening dat de genoemde aanvullende voorwaarde dient te vervallen.

c. Vlagvereiste

Op basis van de communautaire richtsnoeren dient er bij belastingverlichtende maatregelen in beginsel een binding met een communautaire vlag te zijn. Daarom wordt in het wetsvoorstel voorgesteld het vlagvereiste toe te passen op schepen die de belastingplichtige in eigendom of mede-eigendom heeft of door hem in rompbevrachting worden gehouden. Onder de Deense tonnageregeling geldt het vlagvereiste daarentegen niet voor schepen die in rompbevrachting worden gehouden. Nu de Europese Commissie de Deense tonnageregeling heeft goedgekeurd, kan slechts worden geconcludeerd dat de Commissie het vlagvereiste niet als voorwaarde stelt voor schepen in rompbevrachting. Naar de mening van de Orde ligt het dan ook voor de hand dat die voorwaarde evenmin onder de Nederlandse tonnageregeling geldt. De Orde stelt daarom voor het vlagvereiste voor schepen in rompbevrachting te laten vervallen.

Voorts vraagt de Orde zich af of er reeds duidelijkheid bestaat over de wijze waarop de in art. 3.22, zesde lid, onderdeel c, Wet IB 2001 (tekst na inwerkingtreding van het Belastingplan 2006 en artikel I, onderdeel C, van de wet 'Overige fiscale maatregelen 2005') genoemde ratio zal worden bepaald.

d. Tienjaarstermijn

Op grond van de art. 3.22, tweede lid, Wet IB 2001 kan de belastingplichtige een verzoek om toepassing van de tonnageregeling slechts indienen in het eerste jaar waarin hij uit de desbetreffende onderneming winst uit zeescheepvaart geniet, dan wel in het tiende jaar of een veelvoud daarvan nadien. Het verdient opmerking dat de Belgische tonnageregeling aanmerkelijk soepeler is met betrekking tot dit eerste keuzemoment. Onder de Belgische regeling kan de eerste keuze voor toepassing van het regime namelijk in ieder willekeurig jaar worden gemaakt, en vangt de tienjaarstermijn pas aan nadat voor de tonnageregeling is geopteerd. Met name voor ondernemingen die in de startfase zitten biedt dat een aantrekkelijke mogelijkheid om te wachten met de toepassing van de tonnageregeling. Nu de Belgische tonnageregeling is goedgekeurd door de Europese Commissie ligt het naar de mening van de Orde voor de hand om de Nederlandse regeling dienovereenkomstig te verruimen en Nederland zodoende aantrekkelijker te maken voor nieuwe scheepvaartbedrijven.

1.2 Buitenlandse belastingplicht

De Orde onderschrijft de in het Belastingplan 2006 voorgestelde wijzigingen in art. 7.2 Wet IB 2001. Daarbij plaatst de Orde de kanttekening dat de toevoeging van de aftrekpost wegens geen of geringe eigenwoningschuld – ondanks het waarschijnlijk geringe belang – zou moeten terugwerken tot en met 1 januari 2005.

2 Loonbelasting

2.1 Vrijwilligersregeling

a. Reikwijdte regeling

Voorgesteld wordt om de in het Besluit van 12 maart 2004, nr. CPP2003/3042M, BNB 2004/211, opgenomen vrijwilligersregeling te codificeren. In het daartoe voorgestelde art. 2, zesde lid, Wet LB 1964 wordt bepaald dat onder vrijwilliger wordt verstaan degene die niet bij wijze van beroep arbeid verricht voor een privaatrechtelijk of publiekrechtelijk lichaam dat niet is onderworpen aan de vennootschapsbelasting dan wel een sportorganisatie. De Orde acht het onevenwichtig dat die definitie geen ruimte biedt voor vennootschapsbelastingplichtige lichamen om de vrijwilligersregeling toe te passen. Bovendien meent de Orde dat het onderscheid tussen sportorganisaties en niet-sportorganisaties discriminatoir is. De Orde adviseert de regeling toe te passen op alle activiteiten van maatschappelijke, sociale, culturele, kerkelijke, levensbeschouwelijke of algemeen nut beogende aard, mits met die activiteiten geen winst wordt beoogd, dan wel de activiteiten niet leiden tot een ernstige verstoring van de concurrentieverhoudingen.

b. Vrijlatingregeling Wet werk en bijstand

De bedragen van de nieuwe vrijwilligersregeling werken niet door naar de vrijlatingregeling van de Wet werk en bijstand. Uit het oogpunt van terugdringing van de administratieve lasten adviseert de Orde om voor de bijstand dezelfde verhoogde bedragen in aanmerking te nemen.

c. Cumulatieve toets

Uit het Nader rapport blijkt dat de voorwaarde “niet bij wijze van beroep” is opgenomen om onderscheid te maken tussen vrijwilligers en werknemers. Voor dat onderscheid is de omvang van de beloning van belang, alsmede of de beloning redelijkerwijs als beloning kan worden aangemerkt; bij een marktconforme beloning kan de vrijwilligersregeling derhalve niet van toepassing zijn. Naar de mening van de Orde houdt het vorenstaande in dat een dubbele toets moet plaatsvinden: (1) blijft de beloning binnen de normbedragen, en (2) is de arbeid niet bij wijze van beroep verricht. De Orde zou dit aspect graag nader toegelicht zien.

2.2 Stamrechtregeling

De Orde constateert dat geen uitvoering is gegeven aan het amendement Verburg/Depla (Kamerstukken II 2004/05, 29 760, nr. 51), inzake de aanpassing van de stamrechtregeling in de loonbelasting in verband met de invoering van de Wet VPL. In de toelichting bij dit amendement is aangegeven dat in het Belastingplan 2006 terzake een regeling zou worden getroffen.

De huidige – overigens opgeschorte – regeling zoals die is neergelegd in het Besluit van 26 mei 2005, nr. DGB2005/3299M, V-N 2005/29.15, voldoet naar het oordeel van de Orde bepaald niet, hetgeen ook genoegzaam is gebleken uit de commotie die daarover is ontstaan. Het aanvullende conceptbesluit van 31 augustus 2005 brengt weliswaar enige verbetering maar ook niet meer dan dat. Aldus is zowel inhoudelijk, als formeelrechtelijk een ongelukkige situatie ontstaan die bovendien niet in overeenstemming is met de toelichting op het vorenvermelde amendement. De Orde verzoekt terzake derhalve alsnog een wettelijke regeling tot stand te brengen die in lijn is met het voornoemde amendement.

2.3 Beleggingsinstelling als uitvoerder levensloopregeling

Voorgesteld wordt dat naast banken en verzekeraars ook beheerders van beleggingsinstellingen de levensloopregeling kunnen uitvoeren (art. 19g Wet LB 1964). Door die uitbreiding van de groep van beheerders ontstaan er voor de werknemers meer keuzemogelijkheden. Teneinde een concurrerend levensloopproduct te kunnen aanbieden zal de beheerder doorgaans, al dan niet via een stichting effectengiro, rechten van deelname in een beleggingsinstelling in de zin van art. 28 Wet VPB 1969 (hierna: fbi) willen aanbieden. De Orde signaleert hier een complicatie. De voor het verkrijgen en behouden van de status van fbi verbonden verplichting om de jaarlijkse winst, onder inhouding van dividendbelasting, uit te keren aan de deelnemers verhoudt zich in beginsel lastig met de voor de loonbelasting geldende eis dat deelnemers aan een levensloopregeling niet tussentijds over het levenslooptegoed mogen beschikken, anders dan is vastgelegd in de levensloopregeling. Consequentie hiervan is dat de beheerders van beleggingsinstellingen feitelijk geen rechten van deelname in een fbi zouden kunnen aanbieden. De Orde is van mening dat het bovenstaande niet overeenstemt met de doelstelling om zoveel mogelijk alternatieven te geven om levensloopproducten aan te bieden, nu beheerders van beleggingsinstellingen ernstig in hun mogelijkheden beperkt zijn. De Orde verzoekt de staatssecretaris te bevorderen dat vóór 1 januari 2006 ofwel in de wetgevende sfeer, ofwel in de uitvoerings sfeer maatregelen worden getroffen zodat beheerders van beleggingsinstellingen een levensloopproduct kunnen aanbieden waarbij, al dan niet via een stichting effectengiro, wordt deelgenomen in een fbi.

2.4 Strijdigheid Wet VPL met verdragen

In het Financieele Dagblad van 28 september 2005 is door prof. dr H.M. Kappelle en prof. dr E. Lutjens gesuggereerd dat het overgangsrecht bij de Wet VPL in strijd is met de vrijheid van onderhandeling voor sociale partners, zoals die is gewaarborgd in Verdrag 98 van de Internationale Arbeidsorganisatie en het Europees Sociaal Handvest. Volgens de auteurs legt de in art. 32aa Wet LB 1964 opgenomen werkgeversheffing van 52% een zodanige druk op de sociale partners, dat zij gedwongen worden hun CAO's en pensioenregelingen aan te passen. Dergelijke pressie van overheidswege staat op gespannen voet met de genoemde verdragen. De Orde onderschrijft de mening van de auteurs en meent derhalve dat deze regeling aanpassing behoeft.

2.5 Uithreiding eindheffingsregeling

De mogelijkheid om de eindheffing toe te passen over verstrekkingen die aan niet-werknemers worden gedaan en waarvoor nog geen inhoudingsplicht bestaat op grond van enige andere bepaling, wordt met ingang van 2006 in de wet opgenomen (art. 32ab Wet LB 1964). De Orde constateert dat voor geschenken tot en met € 136 een enkelvoudig tarief van 45% wordt gehanteerd en voor duurdere geschenken het gebruteerde tarief van 75%.

In de toelichting is opgemerkt dat bij duurdere geschenken het gebruteerde tarief wordt gehanteerd omdat daarbij de verstrekker de inkomstenbelasting voor zijn rekening neemt. Dat argument geldt echter onverkort bij geschenken tot € 136. De Orde verzoekt dit onderdeel nader toe te lichten.

2.6 Fiscale eenheid loonbelasting

Voorgesteld wordt om per 1 januari 2006 een beperkte fiscale eenheid in de loonbelasting in te voeren; inhoudingsplichtigen die behoren tot een concern kunnen dan een verzoek doen om te worden aangewezen als samenhangende groep inhoudingsplichtigen (art. 27e Wet LB 1964). De Orde juicht dit voorstel toe. De Orde vraagt zich af of onder deze nieuwe regeling een Eerste Dag Melding noodzakelijk is bij verplaatsing binnen het concern. Voorts vraagt de Orde zich af waarom met betrekking tot het invoeringstijdstip van de regeling een onderscheid wordt gemaakt tussen bestaande afspraken en nieuwe situaties. Verder zou de Orde graag vernemen of het laten aanwijzen als samenhangende groep inhoudingsplichtigen van invloed is op bijvoorbeeld het maximum van € 7,9 mln. inzake de afdrachtvermindering speur- en ontwikkelingswerk, en of de samenhang uitbreiding geeft aan de mogelijke aansprakelijkheid op grond van de bepalingen van de Invorderingswet 1990.

3 Vennootschapsbelasting

3.1 Belastingplicht woningcorporaties

a. Besluit beheer sociale huursector

De Orde heeft kennis genomen van de voorgestelde beperking van de vrijstelling in de vennootschapsbelasting voor woningcorporaties. In de voorgestelde regeling is gekozen voor een zelfstandige fiscale benadering; daarbij wordt de huidige regeling waarbij aansluiting is gezocht bij het BBSH losgelaten; aan die delegatieregeling is tot op heden geen uitvoering gegeven. De Orde is van mening dat deze benadering onduidelijkheid en hoge maatschappelijke kosten bij de woningcorporaties veroorzaakt indien naar aanleiding van het nieuwe BBSH opnieuw wijzigingen in de structuur moeten worden aangebracht. De Orde dringt er op aan te bewerkstelligen dat de fiscale benadering volledig afgestemd is met die van het nieuwe BBSH, zodat het fiscale onderscheid tussen belaste en niet-belaste activiteiten overeenkomt met het onderscheid in het nieuwe BBSH tussen kernactiviteiten en commerciële activiteiten. Nu de Minister van VROM blijkens haar brief van 13 september 2005, nr. DBO2005181332 nog werkt aan de vormgeving van het onderscheid tussen de bedoelde activiteiten, is het naar de mening van de Orde onverstandig om in de fiscale regelgeving op dit onderscheid vooruit te lopen. De Orde dringt er daarom op aan om het onderhavige onderdeel uit het wetsvoorstel te lichten en het in een afzonderlijk voorstel in behandeling te nemen zodra het nieuwe BBSH bekend is. Indien evenwel wordt vastgehouden aan het huidige voorstel verzoekt de Orde daarbij de hieronder opgenomen aandachtspunten in de behandeling te betrekken.

b. Reikwijdte van de vrijstelling

Op grond van art. 4 BBSH moet een woningcorporatie de rechtsvorm hebben van een stichting of vereniging. Dergelijke rechtsvormen zijn slechts vennootschapsbelastingplichtig indien en voorzover een onderneming wordt gedreven.

N | O | B

De voorgestelde wijziging van de (in feite thans) subjectieve vrijstelling in een objectieve vrijstelling impliceert dat de activiteiten van een woningcorporatie straks niet belastingplichtig zijn indien zij ofwel niet zijn aan te merken als een onderneming ofwel (voor zover zij wel een onderneming zouden vormen) binnen de nu voorgestelde objectieve vrijstelling vallen. Deze systematiek leidt er toe dat eerst vastgesteld moet worden of de stichting een onderneming drijft; indien zij geen oogmerk heeft om winst te behalen, zal moeten worden vastgesteld of zij een uiterlijk daarmee overeenkomende werkzaamheid heeft waardoor in concurrentie wordt getreden met ondernemingen. Indien blijkt dat de stichting zo'n onderneming heeft, zal vervolgens moeten worden beoordeeld welke activiteiten (en kosten en baten) zijn toe te rekenen aan de onderneming van de stichting en welke activiteiten (en kosten en baten) van de stichting niet behoren tot de onderneming. Tenslotte zal er een toerekening moeten plaatsvinden van baten en lasten aan de objectief vrijgestelde activiteiten. Zowel de beoordeling van de vraag of er een onderneming is als de toerekening van baten en lasten en activa en passiva aan de onderneming enerzijds en de niet belastingplichtige activiteiten anderzijds, zijn afhankelijk van de concrete feiten en omstandigheden van het geval. De Orde wijst er op dat de sector op deze wijze te maken krijgt met een vage norm die in de praktijk tot veel geschilpunten met de Belastingdienst aanleiding kan geven.

Teneinde deze onzekerheid te verminderen zouden de volgende punten nadere toelichting verdienen:

- a. ingeval de stichting een vastgoedonderneming heeft, de verhuur van vastgoed in beginsel nimmer kan behoren tot die vastgoedonderneming omdat de verhuur is aan te merken als beleggen en niet als ondernemen en de wettekst spreekt van "indien en voor zover". Zo kan een flatgebouw worden verhuurd waarbij de plint voor meer dan 20% van de gebruiksoppervlakte als winkelruimte wordt verhuurd. De huuropbrengsten van zowel de woningen als de winkels zullen dan niet belast zijn omdat de huurinkomsten zijn aan te merken als beleggingsinkomsten;
- b. de combinatie van verhuur van vastgoed plus eigen onderhoudsdienst, op zich niet leidt tot het aannemen van een onderneming;
- c. het beheren van woonzorgcomplexen en het leveren van service en dienstenpakketten aan de eigen huurders niet is aan te merken als een onderneming;
- d. de combinatie bij de stichting van verhuur van vastgoed en het houden van een 100% deelneming in een of meer vastgoedondernemingen in de rechtsvorm van een BV, niet leidt tot het aannemen van een onderneming.

Ter zake van de nadere afbakening van de objectieve vrijstelling is het gewenst te verduidelijken of de ontwikkeling van sociale huurwoningen binnen de thans voorgestelde objectieve vrijstelling valt. En de herontwikkeling van bestaand bezit? Is het daarbij van belang of die nieuw ontwikkelde sociale huurwoningen door de stichting zelf gaan worden verhuurd of dat ze worden verkocht aan een derde verhuurder die ze voor een huurprijs van minder dan € 604 per maand gaat verhuren?

De Orde heeft de indruk dat de plintruimtenorm niet erg gelukkig uitpakt. De ervaring is dat flats van vijf verdiepingen buiten de Randstand veel minder voorkomen dan binnen de Randstad. Dat betekent dat buiten de Randstad niet snel aan de plintruimtenorm zal worden voldaan. In dit kader dringt de Orde aan op een zodanige nuancering van de norm dat daarbij rekening wordt gehouden met het gebied waar de nieuwbouw plaatsvindt. Dit geldt temeer nu woningcorporaties bij de bouw van flats geen rekening hebben kunnen houden met de thans aangekondigde grens.

N | O | B

Het komt regelmatig voor dat bij de bouw van een appartementencomplex voor de verhuur tevens parkeermogelijkheden worden aangeboden. Dat kan in verschillende vormen. De Orde vraagt aan te geven of de volgende activiteiten onder de vrijstelling vallen:

- verhuur van een garage onder het appartementencomplex;
- verhuur van een losse garage, die zich binnen een straal van 75 meter van het appartementencomplex bevindt;
- verhuur van een losse garage, die zich buiten die straal van 75 meter bevindt;
- (bemiddeling bij) verhuur van parkeerplaatsen in een openbare parkeergarage;
- beschikbaarstelling van vrije parkeerplaatsen;
- beschikbaarstelling of verhuur van een parkeerterrein met een aparte toegangspaal?

De Orde is van mening dat de zinsnede, in de voorgestelde omschrijving van de vrijgestelde werkzaamheden, 'anders dan tijdelijk' niet strookt met de ratio van de vrijstelling; het voorkomen van marktverstoring en oneerlijke concurrentie. De verhuur van sociale huurwoningen – zelfs indien deze tijdelijk is – is immers niet concurrentieverstorend. De Orde meent daarom dat deze zinsnede moet vervallen. Indien wordt vastgehouden aan de voorgestelde zinsnede verneemt de Orde graag hoe dit criterium moet worden uitgelegd; kan de regering hier vuistregels of voorbeelden van geven?

De voorgestelde wettekst lijkt de conclusie te wettigen dat een eigen kantoorpand niet onder de vrijstelling valt. Is deze interpretatie juist? Luidt het antwoord anders indien 60% van de benutbare vloeroppervlakte door de woningcorporatie aangewend wordt voor huisvesting van de eigen organisatie en het resterende gedeelte aan derden wordt verhuurd?

Voorts verzoekt de Orde te bevestigen dat het begrip 'verhuurde woningen' niet zo eng moet worden uitgelegd dat tijdelijk leegstaande sociale huurwoningen niet onder de vrijstelling zouden vallen. Ook verzoekt de Orde nadere toelichting op het begrip 'gebouwen met een maatschappelijke functie' en in dat kader een groter aantal voorbeelden te noemen. Is het zo dat gebouwen met een maatschappelijke functie die gebouwen zijn waarvan de woningcorporatie in het belang van de leefbaarheid en in overleg met de gemeente de aard van de huurders heeft vastgesteld?

De Orde vraagt zich af of de thans voorgestelde splitsing tussen kernactiviteiten en commerciële activiteiten in overeenstemming is met het gemeenschapsrecht. De Orde ziet hierop graag een nadere toelichting. In dit kader verzoekt de Orde tevens om een reactie op het advies van de Raad van State om kernactiviteiten uitsluitend in de toegelaten instelling onder te brengen. Kan worden bevestigd dat het samenvoegen van kernactiviteiten en niet-kernactiviteiten in een dochtermaatschappij c.q. in een (op verzoek) belastingplichtige stichting, én de interne compensatie tussen verliesgevende en winstgevende activiteiten die daardoor kan ontstaan, niet als staatssteun is aan te merken?

c. Hardheidsclausule

Bij de behandeling van het Belastingplan 2004 is de toezegging gedaan dat indien als gevolg van de invoering van de belastingplicht onroerende zaken worden overgedragen aan een dochtervennootschap, verzocht kan worden om kwijtschelding van overdrachtsbelasting op basis van de hardheidsclausule. De Orde zou graag bevestigd krijgen dat die toezegging nog steeds geldt.

4 Dividendbelasting

4.1 Versoepeling inkoopfaciliteit dividendbelasting

De Orde onderschrijft het initiatief van de regering om de inkoopfaciliteit in de Wet DB 1965 te versoepelen; de huidige voorwaarde dat in de vier voorafgaande jaren geen kapitaalvergroting heeft plaatsgevonden, wordt in de praktijk als problematisch ervaren. In de voorgestelde faciliteit wordt als voorwaarde gesteld dat aan de eerdere vergroting van het nominaal gestorte kapitaal in overwegende mate zakelijke overwegingen ten grondslag hebben gelegen. De vraag of sprake is van "in overwegende mate zakelijke overwegingen" dient daarbij van geval tot geval te worden beoordeeld op basis van de feiten en omstandigheden. De introductie van dit criterium in deze context brengt niet alleen een mate van onzekerheid voor belastingplichtigen met zich mee, daarnaast heeft de Orde grote moeite met het bedenken van situaties waarbij een kapitaalsstorting niet is ingegeven door zakelijke motieven. De Orde zou graag meerdere voorbeelden wensen te vernemen, niet alleen ter illustratie maar ook die het opnemen van dit criterium rechtvaardigt. De Orde is voorsnog van mening dat deze eis een risico tracht af te dekken dat zich in de praktijk tussen beursfondsen en hun aandeelhouders niet voordoet. De Orde bepleit dan ook de voorwaarde "in overwegende mate zakelijke overwegingen" te laten vallen.

Indien de zakelijkheidstoets gehandhaafd blijft acht de Orde het wenselijk zoals hiervoor aangegeven dat verschillende concrete voorbeelden worden gegeven van zakelijke en niet-zakelijke overwegingen. Voorts dringt de Orde er op aan dat de inkopende vennootschap in een korte periode voorafgaand aan de inkoop zekerheid kan verkrijgen omtrent de toepassing van de zakelijkheidstoets (bijv. conform de huidige fusie- en splitsingsfaciliteiten).

5 Belastingen van rechtsverkeer

5.1 Bedrijfsopvolgingsfaciliteit overdrachtsbelasting

Voorgesteld wordt om de vrijstelling van overdrachtsbelasting voor bedrijfsoverdrachten in de familiesfeer (art. 15, eerste lid, onderdeel b, Wet BRV) uit te breiden met broers, zusters, halfbroers, halfzusters, pleegbroers of pleegzusters en hun echtgenoten. De Orde juicht die verruiming toe, maar betreurt het dat geen aansluiting is gezocht bij de reikwijdte van de regeling van art. 3.63 Wet IB 2001. Voor de toepassing van die faciliteit is geen familierelatie vereist, maar wordt als voorwaarde gesteld dat de overnemer mede-ondernemer of werknemer is. De Orde meent dat de praktijk sterk gebaat is bij een verdere afstemming van de bestaande bedrijfsopvolgingsfaciliteiten in de inkomstenbelasting (art. 3.63 Wet IB 2001), invorderingssfeer (art. 25, negende en achttiende lid, IW 1990) en overdrachtsbelasting (art. 15, eerste lid, onderdeel b, Wet BRV).

5.2 Vrijstelling overdrachtsbelasting kabel- en leidingnetten

De Orde waardeert het voorstel om, met terugwerkende kracht tot 6 juni 2003, de verkrijging van "netten" vrij te stellen van de heffing van overdrachtsbelasting (voorgesteld art. 15, eerste lid, onderdeel y, Wet BRV). De Orde vraagt bevestiging dat een zogenaamde "duct" ook onder de vrijstelling valt. Een ductsysteem is een stelsel van dunne flexibele kunststof buizen waarin (ook op latere tijdstippen) glasvezelkabels aangebracht kunnen worden. De Orde signaleert dat in de praktijk de eigendom van ductsystemen, en de kabels die in een dergelijke ductsysteem liggen, vaak gescheiden is.

N | O | B |

Bij de voorgestelde wijziging van art. 10 Wet BRV merkt de Orde op dat een vennootschap waarvan de bezittingen hoofdzakelijk bestaan uit een in Nederland gelegen kabel-, c.q. leidingnet nog steeds wordt aangemerkt als een fictieve onroerende zaak. Weliswaar blijft op grond van de voorgestelde wettelijke bepaling de waarde van het "net" buiten beschouwing bij het bepalen van de verschuldigde overdrachtsbelasting; desondanks wordt overdrachtsbelasting verschuldigd indien de bezittingen van een dergelijke vennootschap eveneens bestaan uit andere onroerende zaken, ook indien de relatieve waarde van deze (overige) onroerende zaken zeer beperkt is. De Orde geeft daarom in overweging om deze voorgestelde wijziging te vervangen door een bepaling dat "netten" zoals omschreven in het voorgestelde art. 15, eerste lid, onderdeel y, Wet BRV worden geacht geen onroerende zaak te zijn voor de toepassing van hfst. II Wet BRV.

6 Auto van de zaak

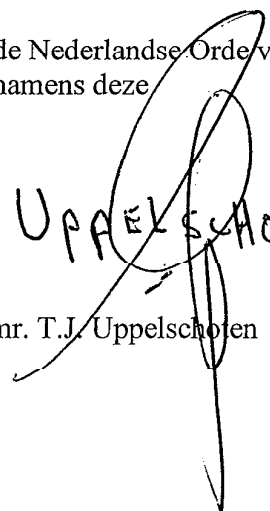
De Orde vraagt voorts aandacht voor het in de inhoudings sfeer betrekken van het voordeel van de auto van de zaak welke regeling reeds kracht van wet heeft en ingaande 2006 daadwerkelijk in werking treedt. Weliswaar is daaromtrent in de onderhavige wetsvoorstellen niets bepaald, doch de Orde geeft in overweging deze maatregel nogmaals tegen het licht te houden. De regeling levert een substantiële administratieve uitvoeringslast op voor werkgevers. Dat is in het verleden ook terecht het argument geweest om dit voordeel niet in de inhoudings sfeer te betrekken. De omstandigheden zijn naar de mening van de Orde niet zodanig gewijzigd dat daar anno 2006 ineens anders over gedacht zou moeten worden. Sterker nog, het tegendeel is het geval. Het kabinet heeft ingezet op 25% administratieve lastenverlichting in deze kabinetsperiode en mede in verband daarmee diverse commissies in het leven geroepen waaronder de Commissie Stevens die nog onlangs een (tussen-)rapportage heeft uitgebracht met een aantal voorstellen voor een dergelijke lastenvermindering. Het laat zich dan naar het oordeel van de Orde niet goed begrijpen dat een maatregel waarvan op voorhand duidelijk is dat deze tot een substantiële stijging van de administratieve lasten voor werkgevers leidt wordt ingevoerd. De Orde geeft dan ook in overweging de regeling alsnog middels het voorliggende wetsvoorstel ongedaan te maken.

7 Tot slot

Een kopie van deze brief heeft de Orde heden verzonden aan de Staatssecretaris van Financiën. Uiteraard is de Orde graag bereid het bovenstaande nader toe te lichten.

Hoogachtend,

de Nederlandse Orde van Belastingadviseurs,
namens deze

T. UPPELSCHOTEN

mr. T.J. Uppelschoten